

Belföldi cég külföldi fióktelepe részére kiszállított áru forgalmi adómentes. A panaszban foglalt támadásokhoz képest vitás kérdés, vajjon a panaszos cég az általa a M. W.-gyár temesvári fiókja részére kiállított áruk vételára után általános forgalmi adót köteles-e fizetni.

A panaszos az 1921. évi XXXIX. t.-c. 39. §-ára való hivatkozással támadta az említett alapon kivetett általános forgalmi adó jogos voltát. A panasz alapos, mert mint az iratok közt fekvő levélből megállapítható, a megrendelés a temesvári fiók részére történt, tehát panaszos cég részéről külföldre szállították az áruk s így ez a kivétel az 1921: XXXIX. t.-c. 39. §-a alapján az általános forgalmi adó alól mentes.

Előjegyzési raktáron kezelt áru importforgalmi adókötelezettsége a ki-tároláskor áll be. A 130.000/1921. P. M. sz. Utasítás 52. §-a értelmében: mentesek az általános forgalmi adó alól az előjegyzési raktáron kezelt áruk és ezeknél az áruknál az általános forgalmi adó lerovásának kötelezettsége és annak esedékessége csak akkor áll be, ha az áru több a szabad forgalomba kerül. Már pedig kétségtelen, hogy az adó összegének megállapítása csakis az adókötelezettség beállása idején fennálló viszonyok és szabályok szerint történhetik, az idegen valuta átszámítási értéke is tehát ily áruknál az adókötelezettség beállásának idejére nézve megállapított átszámítási kulcs szerint állapítandó meg. Helyesen és törvényesen járt el tehát a magyar királyi adóügyi utmutató és ellenőrző hivatal akkor, midőn a panaszos cég által előjegyzési raktáron kezelt áruknál a betárolási időpontra nézve a magyar királyi pénzügyminiszter által megállapított idegen valuta átszámítási érték helyett a kitarozás idejére nézve megállapított értéket vette alapul.

A forgalmi adó fizetési kötelezettség fennforog akkor is, ha a fizetés nem készpénzzel, hanem váltóval történik. Az adóalapot nem lehet csökkenteni azzal az összeggel, amelyet a váltót leszámítoló pénzüintézet kamat és költség címén levont. (Közgazgatási Biróság 1375/1924. P. sz.) Nem vitás hogy a panaszos részvénytársaság egyes igazgatói által 1922. évi február hó 9-től 1923. évi szeptember hó 30-ig az üzletből elhasznált áruk összértéke 7,987.534 koronát tesz ki, amelynek értéke az adó alapjába helyesen lett bevonva, mert az 1921: XXXIX. t. c. 31. §-a az adóköteles félnek az adó kivétési időszak tartama alatt az üzletből elvett és a saját háztartásában fel- vagy elhasznált áruk pénzértékének az adóalaphoz való hozzászámítását elrendeli, így tehát annál is inkább helye van ilyen hozzászámításnak akkor, mikor az áruk elvitele nem is maga az üzem vagy üzlet tulajdonosa, hanem a részvénytársaság egyes üzletvezetői és alkalmazottai részéről történik, amellyel szemben tehát a panaszos fél sikeresen nem védekezhetik azzal, hogy miután ezeknek értéke utólagosan az illetők javára bonifikáltatott, illetve működésük és tevékenységük jutalmául utólag elengedettett és hogy ennél fogva jelen esetben forgalmiadó alá nem eső ajándékozás esete forog fenn, nem pedig azért, mert ezen védekezésből kitűnően is ez az átruházás az egyes igazgatósági tagok működése és tevékenysége ellenértékét, tehát munkateljesítmény ellenében történt és így a hivatkozott törvényszakas az értelmében, helyesen vonatott általános forgalmi adó alá.

A panaszt további részében pedig azért kellett elutasítani, mert az a körülmény, hogy az egyes vevők nem készpénzzel, hanem váltóval fizettek, az 1921: XXXIX. t.-c. 31. §-ának 3. pontja értelmében, az adókötelezettségen mit sem változtat, panaszos tehát a váltón alapuló fizetések, mint adóköteles bevételei után az adót teljes ösz-

szegében a fizetés időpontjában, még pedig az adózási időszak leteltével éppen úgy befizetni tartozott, mintha a fizetés készpénzben teljesítettettné volna és pedig annyival is inkább, mert ezek a váltók a királyi pénzügyigazgatóság hivatalos jelentése szerint nem is külföldi pénznemről, és nevezetesen svájci frankról szólnak, hanem magyar koronáról vannak kiállítva és így panaszosnak az a védekezése, hogy ő a váltókat a leszámítás napján jegyzett zürichi árfolyamon és svájci frankra átszámítva számíttatja le és hogy ennél fogva a kamat és költség levonásával járó összeg csak akkor vételezhető be a pénztárkönyvbe, mikor az a részvénytársaság javára már befolyt, helyt nem álló és valóság esetén mulasztása melegségül nem szolgálhat,

s mert ennél fogva az a körülmény, hogy az 1923. évi szeptember havában a vevő felek által beküldött 29,845.481 korona értékű váltókból reeskomptáló pénzintézetek kamat és költségre 3,338.000 koronát vontak le és hogy az ennek levonásával járó 26,462 481 korona csak 1923. évi október havában folyt be és az után az adó akkor lerovatott, panaszos 1923. évi július hó 1-étől szeptember hó 30-áig terjedő adózási időszak tekintetében fennállott adólerovási kötelezettségén mit sem változtat,

s mert ezek szerint helyesen vonatott ezen adózási időszak adóköteles bevételei közé a váltók alapján teljesített 29,845.481 korona bevétel is, panaszos tehát ennek az összegnek az adóalapból való levonását jogosan és törvényes alapon nem kérheti.

Állandó házádómentesség a munkáslakásokat nem illeti meg. Közigazgatási bíróság 5.323/1925. sz. Panaszos vállalat azon az alapon kéri a munkásházak után kivetett adók törlését, hogy az 1922. XXII. t.-c. 3. §-a szerint a külön törvényekkel adott állandó házádómentességek érintetlenül maradnak és hivatkozik a 1870: LI. t.-c. 2. §-ára, valamint az 1907: III. t.-c. 3. §-ára s ezek alapján kéri 4.000 aranykorona házádó törlését. A bíróság a kérelmet teljesíthetőnek nem találta. 1870: LI. t.-c. — eltekintve attól, hogy az nem is tartozik az 1922. évi XXII. t.-c. 3. §-ában említett külön törvények közé, mert a házádóról szóló 1868: XXII. t.-c. módosításáról intézkedik — az 1909: VI. t.-c. 68. §-a szerint hatályon kívül helyeztetett. Ennek alapján tehát 1925. évben házádómentességet igényelni már nem lehet. Az 1907: III. t.-c. 3. §-a alapján sem adhatott helyet a bíróság a vállalat panaszának, mert az első bekezdésében az állandó házádómentességre vonatkozó rendelkezés a fent hivatkozott 1870: LI. t.-c. 2. §-ának a módosítása, ez a rendelkezés tehát a fentebb előadottak szerinti hatályát veszítette, a második bekezdésben pedig új építmények ideiglenes házádómentességéről rendelkezik, amelynek engedélyezése a kereskedelmi miniszterrel egyetértőleg a pénzügyminiszter hatáskörébe tartozik. Ezen az alapon tehát panaszos vállalatot az adómentesség csak abban az esetben illetné meg, ha az kifejezetten elnyerte volna és ebben az esetben is csak arra az időtartamra, amelyre az állam kedvezményekben részesítettettné volna. Miután a szóbanforgó munkáslakásokat sem az 1922: XXII. t.-c. 2. §-a alapján állandó házádómentesség nem illeti meg, sem pedig a 3. §-ban említett olyan külön törvény nincsen, amelynek alapján azok nem esnének házádó alá, panaszos vállalat a kivetett házádótörlését jogosan nem igényelheti.